

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

Michał Serzycki

Warszawa, dnia 12 lutego 2010 r.

DIS/DEC-156/6049/10

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 158 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r., Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), art. 12 pkt 2 oraz art. 22 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r., Nr 101, poz. 926 z późn. zm.) w związku z art. 170 ustawy z dnia z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnej z dnia 22 lutego 2008 r. (sygn. DIS/DEC-134/4605/08),

odmawiam stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnej z dnia 22 lutego 2008 r.

(sygn. DIS/DEC-134/4605/08)

Uzasadnienie

W dniu [...] grudnia 2009 r. do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynął wniosek L. Sp. z o.o. (dalej: Spółka), reprezentowanej przez radcę prawnego Pana A. D., o uchylenie lub stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 22 lutego 2008 r. sygn. DIS/DEC-134/4605/08. Jednocześnie wniesiono o wstrzymanie wykonania ww. decyzji do czasu rozpoznania powyższego wniosku. W piśmie z dnia [...] stycznia 2010 r. pełnomocnik Spółki poinformował o

dokonaniu wyboru kolejności trybów weryfikacji decyzji, wnosząc o przeprowadzenie w pierwszej kolejności postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji.

Zdaniem wnioskodawcy decyzja z dnia 22 lutego 2008 r. sygn. DIS/DEC-134/4605/08 została wydana z rażącym naruszeniem prawa i z tego względu zaistniały przesłanki do stwierdzenia nieważności powołanej decyzji na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 Kodeksu postępowania administracyjnego (dalej: Kpa). Generalny Inspektor wydając ww. decyzję nie odniósł się bowiem do kwestii dotyczącej skuteczności zgody pracownika na przetwarzanie danych osobowych, pomijając treść art. 23 ustawy o ochronie danych osobowych. Wobec tego, iż decyzja nie odnosiła się do treści tego przepisu, nie można uznać, zdaniem wnioskodawcy, że organ wydający decyzję skutecznie zakwestionował przesłankę legalizującą przetwarzanie danych osobowych, na którą powoływała się Spółka. Wydanie decyzji zakazującej przetwarzania danych osobowych bez wskazania przyczyn wykluczenia zgody pracownika jako przesłanki legalizującej ich przetwarzanie, nastąpiło bez podstawy prawnej. Jednocześnie, w opinii L. Sp. z o.o., decyzja wydana została z rażącym naruszeniem prawa, gdyż z treści powołanego w niej samego tylko art. 22¹ Kodeksu pracy nie wynika zakaz przetwarzania danych biometrycznych pracowników.

Pismem z dnia [...] stycznia 2010 r. (sygn. [...]) Generalny Inspektor poinformował pełnomocnika L. Sp. z o.o. o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 22 lutego 2008 r. sygn. DIS/DEC-134/4605/08. W odpowiedzi, pełnomocnik Spółki w piśmie z dnia [...] lutego 2010 r. podtrzymał stanowisko w sprawie i podkreślił, że obowiązujące przepisy prawa nie dają podstaw do kwestionowania zgody pracownika na przetwarzanie jego danych biometrycznych. Jednocześnie wskazał, iż dokonywanie interpretacji przepisów o charakterze powszechnym w taki sposób, że wyłącza się spod ich działania określone kategorie podmiotów (wyłączenie pracowników z kategorii osób, o których mowa w art. 23 ust. 1 pkt 1 ustawy) wykracza poza kompetencje organu administracji i stanowi działanie bez podstawy prawnej, względnie – z rażącym naruszeniem prawa.

Po zapoznaniu się z przedstawioną przez Spółkę argumentacją i przeanalizowaniu okoliczności sprawy Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył co następuje:

W dniu 24 kwietnia 2008 r. Generalny Inspektor Ochrony danych Osobowych wydał decyzję sygn. DIS/DEC-254/10616/08 utrzymującą w mocy decyzję z dnia 22 lutego 2008 r. sygn. DIS/DEC-134/4605/08 (punkt I.1 oraz I.2) nakazującą L. Sp. z o.o. usunięcie uchybień w procesie przetwarzania danych osobowych, poprzez: 1) usunięcie danych osobowych obejmujących przetworzone do postaci cyfrowej informacje o charakterystycznych punktach linii papilarnych palców pracowników L. Sp. z o.o. w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja stanie się ostateczna, 2) zaprzestanie zbierania danych osobowych obejmujących przetworzone do postaci

cyfrowej informacji o charakterystycznych punktach linii papilarnych palców pracowników L. Sp. z o.o. w terminie od dnia, w którym decyzja stanie się ostateczna.

W związku ze skargą na decyzję Generalnego Inspektora Ochrony Danych z dnia 24 kwietnia 2008 r. sygn. DIS/DEC-254/10616/08 wniesioną przez Spółkę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, wyrokiem z dnia 27 listopada 2008 r. (sygn. akt II SA /Wa 903/08) wskazana decyzja została uchylona. Na skutek skargi kasacyjnej złożonej przez Generalnego Inspektora, Naczelny Sąd Administracyjny uchylił w dniu 2 grudnia 2009 r. zaskarżony wyrok i oddalił skargę L. Sp. z o.o. Tym samym decyzja z dnia 24 kwietnia 2008 r. sygn. DIS/DEC-254/10616/08 i poprzedzająca ją decyzja z dnia 22 lutego 2008 r. sygn. DIS/DEC-134/4605/08 zostały utrzymane w mocy.

Stosownie do art. 168 § 1 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (dalej: Ppsa), wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego jest prawomocny od chwili jego wydania i na mocy art. 170 Ppsa wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy i inne organy państwowe, a w przypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku ze skargą stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia (art. 171 Ppsa) i jak podkreśla się w orzecznictwie sądowoadministracyjnym „prawomocność tego wyroku pociąga za sobą niemożność jego kwestionowania, albowiem jest on objęty powagą rzeczy osądzonej (art. 171 Ppsa). Rezultatem ukształtowania w sposób wiążący stanu prawnego jest również niemożność stwierdzenia przez organ nadzoru nieważności decyzji. (...) Próba stwierdzenia nieważności decyzji, co do której wcześniej oddalono skargę jest w istocie niedopuszczalną ingerencją w prawomocne orzeczenie sądu” (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 stycznia 2009 r. I OSK 23/2008). W orzecznictwie wielokrotnie podkreślano także, iż oddalenie skargi przez Naczelny Sąd Administracyjny zamyka organowi administracji drogę do stwierdzenia nieważności decyzji, której zgodność z prawem była przedmiotem sprawy sądowej (wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 kwietnia 2001 r. II sã 517/200 i z dnia 25 listopada 2003 r. I sã 1257/2001). Sąd administracyjny ustala bowiem z urzędu (na podstawie art. 134 w związku z art. 145 § 1 Ppsa), czy występują okoliczności nieważności decyzji, o których mowa w art. 156 § 1 Kpa. W związku z tym, jak stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny (wyroku z dnia 11 maja 2009 r. I OSK 700/2008), „po wyroku oddalającym skargę niedopuszczalne byłoby stwierdzenie nieważności decyzji administracyjnej, gdyż sąd administracyjny z urzędu powinien ustalić, czy występują okoliczności uzasadniające stwierdzenie nieważności decyzji wymienione w art. 156 § 1 Kpa”.

Przyjmując powyższą argumentację, nie może budzić wątpliwości w przedmiotowej sprawie, iż stwierdzenie nieważności decyzji Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 22 lutego 2008 r. (sygn. DIS/DEC-134/4605/08), co do której zapadło prawomocne orzeczenie Naczelnego Sądu Administracyjnego, jest niedopuszczalne.

Wobec powyższego, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych oraz art. 129 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, strona niezadowolona z niniejszej decyzji może zwrócić się do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa) z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji.